

Avtorska predstava v nastajanju

KRIK:
PRVI
GLAS

Avtorska predstava v nastajanju

KRIK: PRVI GLAS

Avtorji predstave

Jure Žavbi, Katja Markič, Lara Wolf, Urša Majcen

Igralca

Jure Žavbi, Lara Wolf

Glasovi na zvočnih posnetkih

Jure Žavbi, Lara Wolf, Urša Majcen, Katja Markič,
Mary Anne Blanche

Dramaturginji

Katja Markič, Urša Majcen

Kostumografka

Nika Dolgan

Oblikovalka zvoka

Mary Anne Blanche

Oblikovalec luči

Domen Lušin

Tehnični sodelavec

Aljoša Živadinov Zupančič

Fotografa

Ana Šink Krenner, Željko Stevanić

Avtor grafične podobe

Oskar Miketič

Lektorica

doc. dr. Nina Žavbi

Produkcija

KUD Transformator
Kolektiv REAKTOR

Koprodukcija

Akademija za gledališče, radio, film in televizijo

Pogovor z gledalci vodijo

Jure Žavbi, Lara Wolf, Katja Markič, Urša Majcen in
Združenje za MOČ

Zahvale

Združenju za MOČ, PUM-O Radovljica, Renati Čadež Žavbi, Tomažu Žavbiju, Maruši Mali, Maši Bornšek, izr. prof. dr. Andreju Starcu in donatorjem plištastih igrač.

Univerza v Ljubljani
Akademija za gledališče, radio, film in televizijo

Sofinancira
Evropska unija

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

REAKTOR

INTERVJU Z DR. ANDREJEM STARCEM: **TREBA JE ODSTRANITI VZORCE**

Izseki pogovora z izr. prof. dr. Andrejem Starcem, profesorjem javnega zdravstva, seksologom, terapevtom medicinske hipnoze, terapevtom bioresonance in dekanom Zdravstvene fakultete Univerze v Ljubljani.

Kaj se zgodi, če oz. ko oseba pri sebi prepozna pedofilski nagnjenja in poišče pomoč?

Samo če si posameznik problem prizna, si bo lahko poiskal pomoč. Mnogokrat pa se zgodi, da posameznik nagnjenj ne prepozna, temveč se jih sramuje in se zaveda posledic, ki bi iz priznanja lahko sledile, zato ostane tiho. Prav tako je možno, da posameznik s pedofilskimi nagnjenji nikoli ne izvede kaznivega dejanja, žal pa lahko prihaja do najhujših scenarijev.

V prejšnjem stoletju so v Ameriki izvajali mnogo poskusov biokemičnega zdravljenja, od zmanjševanja, dodajanja hormonov, kastracije itd. A kastracija ni vedno uspešna. Zdravljenje je zdaj bolj področje psihiatrije. V idealnem primeru bi potrebovali multidisciplinarno ekipo (od psihiatra do seksologa), ki obravnava tako osebo. Multidisciplinarni pristop torej, dopolnjen tudi z ustreznimi tabletami, ki inhibirajo določene procese v možganih. Seveda je proces dolgotrajen, potrebna je temeljita psihiatrična pomoč. Pristop pa mora biti na nek način precej agresiven, saj je potrebno izkoreniniti vzorce obnašanja, ki so vezani na užitek.

Družba, ki je demokratična, stremi k resocializaciji in rehabilitaciji. V procesu resocializacije se osebo po odtujitvi iz okolja po določenem času vrne vanj, z upanjem, da bo svoje težnje takrat obvladala. Majhen procent resocializacij je uspešen, a zanesljivih podatkov ni. To je še vedno tabu tema.

Verjetno bi nekdo, ki bi ta nagnjenja pri sebi prepoznal, prej poiskal pomoč, če tako močnega tabuja ne bi bilo?

Absolutno. Kulturološko okolje je močen faktor.

Zelo je pomembno, kako je družba strukturirana. Slovenije zaenkrat ne vidim na dobri poti. Sploh glede dostopnih informacij, mnogo je tudi nepravilnih informacij, izkrivljenih informacij. Na Balkanu je npr. še hujša tabuizacija teme pedofilije.

Ljudje se težje odločijo za pomoč, saj si avtomatično etiketiran, po drugi strani pa postaneš tudi predmet posmeha. Priznavanje, da imaš težavo, se žal pogosto smatra kot sramotno.

So pedofilski nagnjenja dedna?

Epigenetika (področje molekularne biologije, ki preučuje kromosome) ugotavlja podobnosti med aleli posameznikov, ki spadajo med odvisnike, torej je marsikatero nagnjenje mogoče razviti tudi kasneje v življenju. Hkrati pa je marsikatera lastnost prednikov lahko dedna. Tako da obstaja verjetnost, da je pedofilsko nagnjenje lahko dedno, pridobljeno ali priučeno. Taka nagnjenost je psihična komponenta. Kako in kdaj se ustvari? Ne vem odgovora. Navadno znajo posamezniki sami povedati, pri kateri starosti so se fantazije pojavile. Krepitev vzorca in vračanje k miselnemu vzorcu med aktom pa nagnjenja krepi, vzorec je z vsako ponovitvijo močnejši.

Se pravi, da z vajo lahko izuriš svoje možgane, da te nekaj privlači?

Da.

Potem je teoretično mogoče z vajo prepričati svoje možgane, da spremenimo, kaj nas privlači?

To je temelj psihoterapevtskega pristopa. Poznamo tako imenovane pozitivne in negativne sugestije. Negativna sugestija v trenutku povzroči odziv v posamezniku, še posebej pri otrocih, ki še nimajo tako izoblikovanih filtrov, kot jih imamo mi odrasli. Pozitivne sugestije moramo večkrat ponoviti, da posameznik najde ustrezno miselno polje. Potem so še subtilne sugestije (npr. reklame), ki neposredno vplivajo na mišljenje in krepitev vzorcev.

Odpravljanje vzorca je mogoče s preusmeritvijo mišljenja na nek drugi fokus.

Ali je izgovor, da si oseba »ne more pomagati«, legitimen?

Percepcija posameznika, ki se udeležuje spolnega akta, je individualna. Skupna točka vseh, pa je zožena zavest in usmeritev v spolni objekt. Zdrav odnos pomeni, da se ti fokusiraš na ta objekt, zato je tudi percepcija zunanega okolja omajana oz. omejena. Kaj se dogaja pri patologiji, pa je druga zgodba.

Psihiatrične težave govorijo o tem, da se oseba dejansko ne more zadrževati, ni pa nobenega parametra v obliki števil, podatkov o tem zares ni. Razlaga posameznikov je, da se ne morejo ustaviti, koliko pa je to zanesljivo, težko preverimo. Popolnoma prizemljeni posamezniki se lahko navkljub spolni vzdraženosti ustavijo. Če se posameznik res ni sposoben ustaviti, gre za patološko motnjo.

Ali lahko posameznika s pedofilskimi nagnjenji privlači odrasla oseba?

Načeloma so predmet njihovega spolnega užitka, težko izgovorim, otroci. Redki so primeri, ko gre za privlačnost do zelo širokega spektra starosti spolnih objektov. Posamezniki s pedofilskim nagnjenjem lahko tudi izvajajo spolni akt z odraslim, a si ob tem v domišljiji predstavljajo otroka, načeloma pa gre za privlačnost izključno do otrok.

Skozi naše raziskave smo prišli do možnosti, da se pedofilija lahko definira kot spolna usmerjenost. Kako bi komentirali tako predpostavko?

Dobro vprašanje.

Ljudje večinoma razumejo pojem pedofilije kot hudo spolno zlorabo in ne kot motnjo.

Pri kateri starosti se zakoličijo naša spolna nagnjenja?

Zelo zgodaj. V osnovni šoli. Po Freudu naj bi se izoblikovala osebnost tam nekje do tretjega, četrtega leta. In če naj bi se izoblikovala osebnost, naj bi se (po tem tolmačenju) izoblikovala tudi spolna preferenca. Kdaj se to realno zgodi? V teoriji naj bi se izoblikovala v obdobju pred adolescenco, čeprav tudi v obdobju adolescence prihaja do preizkušanja, človek se še išče. Z družbenim konsenzom, da je več spolnih usmerjenosti sprejemljivih, je tudi eksperimentiranja več.

Verjetno so osebe, ki imajo pedofilska nagnjenja, a se jih »vzdržijo«, saj se zavedajo realnosti in možnih posledic, nagnjene k depresiji in negativnemu dojetanju samih sebe? Vsaj v kontekstu družbe?

Nemalokrat se zaničujejo, mnogo depresivnih epizod poznamo in pogoste so psihološko-moralne posledice. Kot prizemljena oseba s pedofilskimi nagnjenji se zavedaš, da ta tvoj vzorec ni samo nezdrav, ampak povzroča oz. bi lahko povzročal travmatske izkušnje, škodo ali še kaj hujšega ostalim. To je povezano s stopnjo samozavedanja.

Ali v praksi obstajajo primeri pedofilov, ki so ozdravljeni in živijo normalno spolno življenje z odraslimi?

Nimam tega podatka. Teoretično bi moralo biti tako. A ti vzorci so zelo zasidrani. Ko ti nekaj povzroča zadovoljstvo, se teh vzorcev zelo težko otreseš ...

Je več oseb s pedofilskimi nagnjenji moškega ali ženskega spola?

Več je moških. Poznamo tudi zlorabe s strani žensk, a jih je zelo malo ali pa se o njih ne govori.

Kako oseba, ki se odloči za zlorabo, pristopi do otroka?

Ogovarja ga ljubkovalno, z visokim glasom. Taki posamezniki so do otrok pogosto sprva ljubeznivi, nežni, ljubeči. Vzpostavljajo iluzijo skoraj starševske varnosti. Gre za zapeljevanje, poskus približevanja. Pogosto si agresorji že vnaprej ogledujejo prostor, da bo zanje »zapeljevanje« varno, da ne bo na očeh javnosti. Njihov cilj je predvsem pritegniti pozornost, če ne bo otrok (še sreča) zbežal.

Zakaj je tako velik procent spolne zlorabe otrok znotraj družine?

Gre za stvar lahkega dostopa. Predvidevaš tudi, da bo žrtev tiho. In nemalokrat je točno tako.

Ali otroci lahko doživijo orgazem med posilstvom?

Take podatke je težko pridobiti, saj gre za gnusno in odvratno dejanje, ko žrtve doživijo zelo globoke travmatske izkušnje, o katerih tudi ne govorijo rade.

V literaturi lahko zasledimo, da so nekatere žrtve med posilstvom doživele orgazem. Ker gre za fizično stimulacijo erogenih con, se živčni dražljaji prenašajo v centralnoživčni sistem. Posledično bi lahko tudi prišlo do tvorbe orgazma, četudi ni bilo konsenza za spolni akt. Vendar v literaturi nisem zasledil slednjega pri primerih, ko so žrtve otroci.

Govorimo o teoretičnih izhodiščih, glede fiziologije tvorbe impuzla – lokalno v spolnih organih in centralno v možganih.

Ste zasledili kakšne vzorce pri spolnih praksah oseb, ki so v otroštvu izkusile spolno nasilje?

Pogosto je hitro menjavanje spolnih partnerjev, iskanje potrditve – to je najbolj značilno pri ženskah. Moški pogosto trpijo za motnjami erekcije. Telo namreč izenači spolnost in trpljenje, in v želji preprečiti trpljenje, moti erekcijo. Pogoste so tudi disfunkcije orgazma, aseksualnost, ... na žalost se pogosto pojavljajo tudi nezdrave spolne prakse. Včasih to pripelje tudi do skrajnosti – žrtev izvaja pedofilijo naprej in ponavlja vzorec.

Zakaj?

Posttravmatski stresni sindromi lahko vplivajo, da žrtev postane agresor.

Katja Markič

GLEDALIŠČITI RAZISKAVO: REŽIJSKO-DRAMATURŠKI PRISTOP

*Umetnost je polje transformativnega potenciala družbe, zato smo se o tematiki spolnih zlorab otrok odločili v prvi vrsti spregovoriti skozi jezik (avtorskega) gledališča. Projekt *Krik* je ekipna raziskava teme, naše prvo soočanje z njo skozi gledališkost, naš prvi glas, ki pa ga želimo razširiti tudi onkraj meja performativnega.*

Procesualno

Projekt je zastavljen kot predstava v nastajanju, torej še-ne-dokončana raziskava ali bolje: raziskava, ki je ni mogoče končati, ki se ne sme nikoli končati. Temo spolnih zlorab (otrok) želimo s predstavo kot umetniško gesto postaviti v ospredje družbenega diskurza in ustvariti poligon za aktivnejše reševanje akutnih problemov, ki se tičejo predvsem sramu, tabuiziranosti in posledično molka ob izkušnji spolne zlorabe. Prav zato princip kontinuirane raziskave. O tako kompleksni temi, ki niti na nivoju psihološke in sociološke znanosti ni dokončno raziskana, je mogoče govoriti le z nenehnimpreizpraševanjem civilizacijskih in etičnih vzorcev, zdetabuizacijo.

Uprizoritveni kod predstave v nastajanju omogoča raznolike performativne pristope, ki reflektirajo iskanje ustreznega gledališkega jezika kot izraza za obravnavani družbeni fenomen. Igralca se v predstavi v tematiko mimetično poglobljata, a iz nje nenehno znova izstopata in se vračata v pol-privatno pozicijo opazovalcev. Na nivoju igre preizprašujemomejo med dramskim gledališčem in performansom, pripovednim in plesno-gibalnim pristopom, fikcijo in dokumentarnostjo ter skozi dramaturgijo nizanja prizorov reflektiramo lastni proces raziskave. Soočamo se z vprašanjem, kakšen režijski pristop bi bil najustreznejši za obravnavo tako občutljivih tem, kot so (spolna) zloraba, občutek krivde in pozicija (družbene) odgovornosti, a nanj odgovarjamo le z eklektiko sledi, ki jih v predstavi pušča njena procesualnost. Procesualna narava projekta se ohranja tudi skozi okvir dnevniških zapisov oz. zvočnih refleksij ustvarjalcev predstave, ki so nastajali med vajami.

Prostor glasu in telesa

Zvočni posnetek je dokument govornih besed, zapis glasu v času, zabeleženi krik. Predstava v celoti temelji na odnosu glasu in telesa, tematsko in izvedbeno se ukvarja z vprašanjem (spre)govoriti in storiti. Ker vsebina prizorov črpa iz polja realnega, predstavljenega skozi prizmo fikcije, zvočni zapisi pomenijo vnos dokumentarnosti in osebnega pristopa. Beležijo soočanje avtorske ekipe s predloženo tematiko in posledično razvoj odnosa do zbranega materiala. Beseda dobi svoj (prazen) prostor. Glas postane tretji igralec, loči se od telesa in se nato znova vrača vanj. Telo reagira, ko glas več ne more, a glas ostane tudi za tem, ko je telo že obnemoglo. Zvočni prostor predstave tako postane njen lastni dokument, medtem ko je sam odrski prostor že od začetka zastavljen kot dokument predstave, ki se bo zgodila. Gledališki prostor čaka, da ga naselimo z gledalci in ustvarjalci, ki bodo skozenj raziskovali teme, o katerih

so do sedaj molčali. Skozenj se učimo oblikovati svoj glas in izrekat družbenotransformativne teme v polju umetniškega potenciala.

Performativno in/ali informativno

Dogodek je sestavljen iz dveh delov; iz predstave, ki vprašanja zlorabe razpira in ponuja platformo za oblikovanje stališč, ne podaja pa odgovorov in sklepov, ter iz pogovora s strokovnjaki, ki se odziva na teme, obravnavane v predstavi, ki podaja teoretsko ozadje statistike o spolnih zlorabah in ki predstavlja začetek nadaljevanja naših raziskav. S pogovorom bi radi družbo informirali o pomembnosti glasu posameznika in stroke na tem področju, saj bomo le tako lahko presegli civilizacijske tabuje ter s splošno izobrazbo in prekinitvijo molka preprečili nadaljnje zlorabe. Dogodek je zastavljen kot živ organizem, kjer predstava temo odpira, diskusija pa (tako gledalca kot ustvarjalca) informira.

Projekt *Krik* pomeni nenehno preizpraševanje, neustavljivo potrebo po izražanju, zato nameravamo materiale, zbrane na pogovoru po prvem glasu, uporabiti za kreacijo nadaljnjih raziskav in umetniških akcij. Pogovor tako ne informira zgolj gledalca, temveč tudi samo predstavo v nastajanju, zaradi česar je dobrodošel tudi kakršenkoli odziv občinstva, ki bi želelo s svojim mnenjem, izkušnjami ali znanjem doprinesti k raziskavi teme spolnih zlorab (otrok) ali spolnosti kot take.

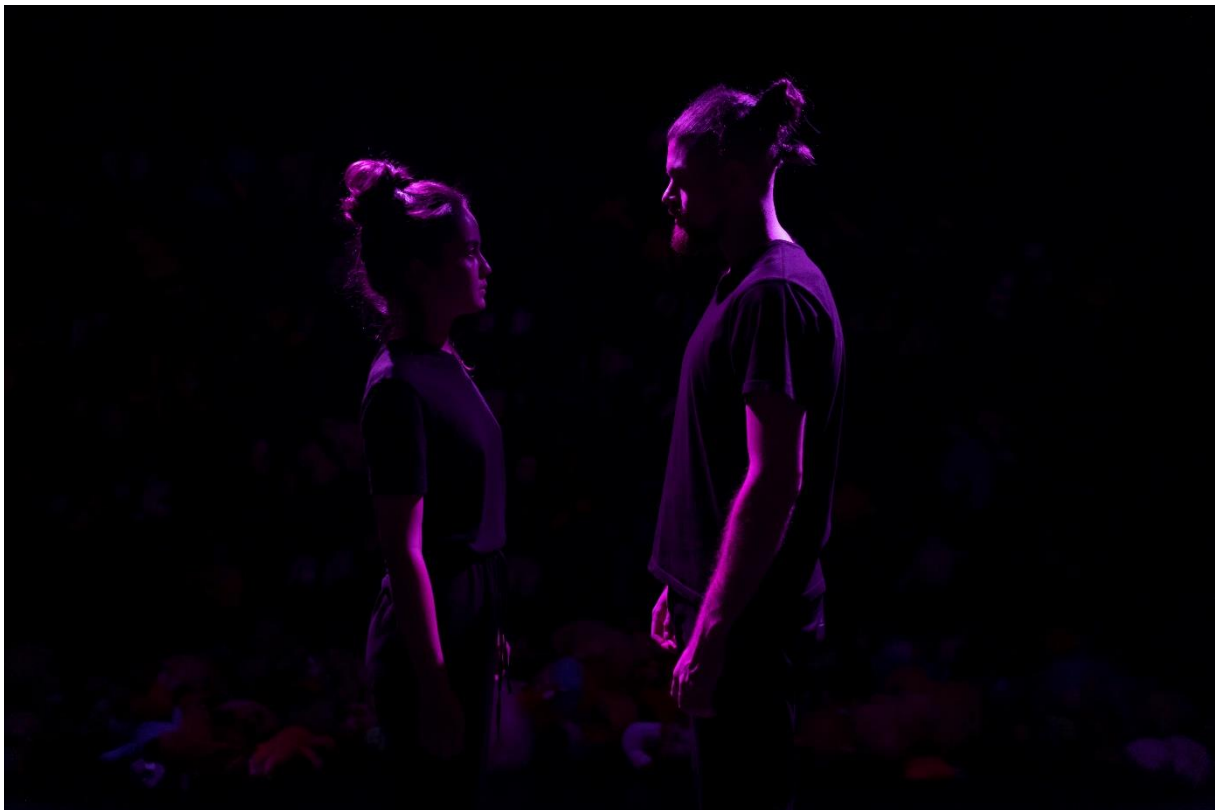

Foto: Željko Stevanić

Urša Majcen

KAJ KRIK KRIČI: O MISLI ZA PROCESOM

*Don't listen to a word I say,
screams all sound the same.
(Of Monsters and Men)*

Odlašam. Težko je pisati o temi, čeprav se z njo ukvarjam že dobro leto dni. Ni moja tema, čeprav je tema vseh nas – družbe, sobivanja. Poseg v intimo, večji ali manjši, je del vsake zgodbe o sreči. In s tem se je tudi začelo. Z željo, da povemo zgodbo in jo poskusimo razumeti.

To ni zgodba nekoga od nas. Niti ni ena zgodba. So niti, spletene iz drobnih dotikov, ki jih je na nas pustilo bežno srečevanje z vsakdanjo zlorabo, z raziskovanjem teme, s spoznavanjem ljudi. V uprizoritvi ni osebne izpovedi, dogodek ni mišljen kot javna terapija, niti ni znanstvena obravnava teme. Ne glede na vse raziskovanje se zavedamo, da nihče med nami ni niti najmanj usposobljen, da bi imel o tem pravico govoriti. Niti ne poskušamo prikazati konceptov prav in narobe. Osnovna želja ob začetku projekta, ob spoznavanju teme, razvijanju misli in poskusu preliti le-to na oder je bila razumeti in spregovoriti. Spustiti iz sebe prvi glas, ki bi pomagal govoriti o tem, o čemer ne maramo govoriti. Ki bi pomagal destigmatizirati to, kar bi raje pustili pod oznako tabuja. Naj torej poskusim osvetliti nekaj krovnih misli, ki so nas med raziskovanjem in poskusom gledališčenja spremljale.

Med nelagodjem, kontroverznostjo in moraliziranjem

Prva asociacija, ko govorimo o gledališčenu teme spolne zlorabe otrok, je seveda katera od neštetihih variacij zgodbe o Rdeči kapici in velikem zlobnem volku.

Spomnim se rjavih semiš hlač. Temnih čevljev. Nekje pri pasu se slika odreže. Ne vem, če sem ga kdaj sploh pogledala v obraz.

Bolj kontroverzen pristop bi bila varianta *simpathy for the devil*, ista zgodba torej, z drugega zornega kota.

Sem pedofil, pa ne vozim belega kombija, ne ponujam bombonov, nisem doktor Fig, prijazni stric, stranger danger. Ne živim blizu šole, na poti do službe se izogibam potem, kjer se sprehajajo vzgojiteljice z malčki, in na poti domov se umikam mestom, kjer se po pouku zadržujejo najstniki.

Pristop ene zgodbe se zdi v vsakem primeru napačen. V kolikor se lotimo prirejanja romana, kratih zgodb ali filma, se oddaljimo od realnosti. V kolikor se osredotočimo na izpoved žrtev, ostajamo v polju vzvišenega položaja moraliziranja in pravičniškega opozarjanja na bolečino, ne da bi ponudili rešitev. V kolikor se osredotočimo na pedofile – vzdržne pedofile in njihov boj s sabo in družbo, spregledamo stališče družbe, žrtev. V kolikor se osredotočimo na

obravnava ali kritiko pravnih in represivnih sistemov države, je spet preveč ozko. Če postrežemo zgolj z dejstvi in statistiko, postanemo didaktični. Tema je obsežna, ne moremo je obravnavati zgolj po eni liniji in odgovora nanjo ne moremo ponuditi. Zdravila ni.

Tako je projekt postal projekt v trajanju. Težnja po nenehnem raziskovanju koščkov, fragmentov, ki se sestavljajo v razbito podobo zrcala. Na posamezne glasove. In tudi na posamezne prizore, sestavljene iz različnih perspektiv: izpoved zlorabljenega dekleta, izpoved pedofila, ki nikdar ni sledil svojim impulzom, in pripoved o zlorabi, ki se nikoli ni zgodila, postavim z ramo ob rami. Vprašanja pa se še kar ne končajo. Kako izgleda sojenje? Kaj razmišlja ena in kaj druga stran enačbe? Kako se v vsakdanu pogovarjamo o temi, kadar se? Kako sami prestopamo meje drugih teles, četudi brez dotika?

Vprašanje je hkrati osebno in javno, dilema se tiče tako posameznika kot družbe. Tako smo k poskusu gledališčenja vseh teh misli pristopili skorajda nežno.

Iskanje dotika

Na neki točki sem začela teč. S tem se je stvar tudi končala. Antiklimaktično in netravnatično so semiš hlače zaostale za mano, ko sem pritekla na tržnico, med ljudi.

V uprizoritvi ni fizičnega nasilja. Linija zvoka in linija iskanja dotika tvorita uprizoritveni okvir, v besedilu prevladuje monološka forma izpovedi in pripovedi. Odrske podobe in pripovedi nosijo težo povedanega, težo teme. Telesi in glasilke se umaknejo pomenu.

Struktura je nastala organsko, odločitev o tem, da ne uprizarjamo nasilja, pa za sabo nosi misel o meji med gledališčem in realnostjo. Čeprav je dogajanje na odru fikcija, je le-to za telesi igralcev še vedno resnično. Pravo telo je pred nami, ko na odru slečemo igralko, in pravi objem najdeta (iščeta) telesi igralcev, čeprav igrata. Uprizarjati dobesedno se je v kontekstu te uprizoritve zdelo odvečno, celo odvrtajoče. Težnja je odpreti polje pogovora, ne presuniti gledalca z nasiljem obravnavanega dejanja.

Kljub temu vrata dvorane ostajajo odprta ves čas trajanja predstave. Varni prostor za govor o ne-varni temi vključuje možnost odhoda.

Krik brez krika

Ker sem takrat sam. Ker me nihče ne sliši. Ker me nihče ne vidi.

Pretenciozno se je pretvarjati, da lahko že s prvim v seriji dogodkov ponudimo kakršen koli odgovor ali rešitev. Dogodek zgolj razpira vpogled v proces spoznavanja in prvega soočanja s temo ter seveda pogovor, s čimer se proces nadaljuje in razvija. Ravno zato je pogovor ključni del dogodka in razvoj ključni del pristopa k problemu.

Prav zato v naslovu najdemo krik (z jasno asociacijo na Muncha idr.), čeprav se v uprizoritvi glasu ne dvigne do te jakosti. Morda ni izrisana ena sama misel in se skozi uprizoritev bolj kot ne razpirajo vprašanja. Ne vemo, kaj gleda pojava na slavni Munchovi sliki. Vemo, da kriči. Morda ni važno, kaj točno so njene besede. Važen je glas, ki na problem opozori, ki opozori nase, na svoj obstoj. Morda glas, sestavljen iz več glasov in z več stališči. Važen je glas, ki govori, kriči, šepeta, mrmra ... in ne utihne, dokler ni slišan.

Tako razpiramo prvi polifonični glas tega malega krika. In poskus razpiranja teme, na katero ne smemo pozabiti.

Foto: Željko Stevanić

Foto: Željko Stevanić

Jure Žavbi

V ISKANJU GLASU

Težko je spregovoriti o svojem delu, saj med procesom izgubiš distanco. Še težje pa je spregovoriti o spolnih zlorabah otrok. Vendar je to nujno. Za vse ljudi, ki jih imam rad in so doživeli tovrstno izkušnjo, ter za vse, ki se borijo, da jim preteklost ne bi preprečevala zaživeti srečno in mirno življenje. V tem vse hitrejšem svetu, kjer je razmah internetnih socialnih omrežij še poglobil individualizacijo človeka, se izgublja sočutje in skrb za sočloveka. Krepijo pa se nerazumevanje, nepripadnost in osamljenost, ki ustvarjajo idealno okolje za rast vseh vrst nasilja v vseh družbenih strukturah. Pri nasilju je vedno prisoten strah. Strah pred bolečino, ranljivostjo, nerazumevanjem, obsojanjem, tudi izgubo, ki nas prepriča v anemičnost in molk. Tako pravzaprav nastane tabu. Začeni s tem želim zarezati v to tišino in ustvariti varne pogoje za tvorjenje glasu in besed, ki naj prerastejo v dialog. Pri tem mi pomaga ekipa čudovitih in bogatih ustvarjalcev, med katerimi se počutim varno, sprejeto in navdihneno, da si upam ustvarjati tak projekt, ki mi pomeni ogromno.

To je moj prvi avtorski projekt – predstava, ki to ni. Pravzaprav je hibrid več uprizoritvenih praks. To je predvsem raziskovanje. Nenehno. Tako v vsebinskem kot uprizoritvenem smislu. Je nedokončan produkt, ki se bo razvijal dalje. Tako imenovani *work in progress*. To je začetek, je impulz, je motivacija, je prvi dogodek, ki mu bodo sledili še drugi. To je dotik ene največjih tèm človeške družbe – spolne zlorabe otrok. O njej govorimo pazljivo in z občutljivostjo. Z dejstvi, do katerih smo se do tega trenutka dokopaliz raziskavo, in z avtorskimi prizori, ki so plod naše domišljije in so čista fikcija. To je zavest o družbenem stanju, predsodkih in odnosu do teme. Je kar se da neobremenjen in neobsojajoč pogled na psihološke mehanizme človeka, na notranje globoke praznine človeka. Hkrati pa je širše preizpraševanje zlorab v vsakodnevem življenju, ki so nemalokdaj na nek nezaveden način sprejete kot samoumevne, pa to nikoli ne bi smele biti. Je ničelna toleranca do vseh nasilnežev, ki so na tak ali drugačen način pustili negativno sled na sočloveku. In zato je boj proti zlu, boj za varnost in brezskrbno odraščanje ter razvoj naših najmlajših članov družbe. Je želja po bolj odprti in senzibilni družbi, ki bo izostrila sluh in prepoznala tihe krike iz vseh družbenih celic ter se nanje odgovorno in aktivno odzvala. Je glas za vse, ki kričijo, pa niso slišani. Je glas za pogum.

Hkrati je to tudi moj magistrski projekt. Izpitni nastop, za katerega bom dobil oceno. Pa je to le formalna obveznost z možnostjo, da se tovrsten projekt lahko zgodi prav na AGRFT. Poglavitna je točka, na kateri se lahko ustavim in pogledam nazaj. Na preteklih pet let akademije, na vse kolege, na vse svoje učitelje in na vse igralce, režiserje in ostale umetnike, ki so me s svojimi umetninami nagovarjali in s tem vplivali na moj igralski izraz ter rast. Iščem jih v sebi in jim dajem priložnost, da se v predstavi skozi uprizoritvene mehanizme srečam z njihovim glasom, ki ga reflektiram in ozaveščam, vsekakor pa ne jemljem kot samoumevnega oziroma kot absolutno resnico in edino pravilno. Nikakor! Ustvarjam le prostor, da zadiham, da razgrnem paleto vseh vplivov in skozi njih poskusim tvoriti svoj lasten igralski glas. Tudi to je proces in zahteva izkušnje, zato je to le prvi korak. Korak ozaveščanja. Točka sprejetja, kjer naredim piko in nato nadaljujem.

Društvo SOS

Spletna stran: www.drustvo-sos.si
SOS telefon: 080 11 55
E-mail: sostelefon@drustvo-sos.si

Združenje za moč

Spletna stran: www.zamoc.si
Dežurni telefon 24/7: 041 20 49 49
E-mail: info@zamoc.si
Facebook: @SkupajZaMoč

Telefon: 080 28 80 (Ljubljana)
041 276 434 (Maribor)

Beli obroč Slovenije

Spletna stran: www.beliobroc.si

Ljubljana

Telefon: 01 4305 490
040 772 276
E-mail: beliobroc@gmail.com

Celje

Telefon: 040 533 227
E-mail: beliobrocceleje@gmail.com

Velenje

Telefon: 040 533 227
E-mail: beliobrocvelenje@gmail.com

Koper

Telefon: 040 699 613
E-mail: beliobroc.kp@gmail.com